

Kelmės samariečiai: 20-ties metų kelias

Kas yra samarietis?

„Samarietis – tai žmogus, turintis didelę širdį. Jis padeda žmonėms gerais darbais ir geru žodžiu. Padaręs kilnų darbą, jis garsiai nesigiria ir nesipuikuoja“ (Rita Mockuvienė)

„Samarietis – tai žmogus, kuris padeda kitiems“ (Vita Kairytė)

„Būti samariečiu – tai matyti kitus žmones ir jų poreikius“ (Artūras Kairys)

„Samarietis – druska, vanduo ir duona, atjauta ir supratimas“ (Vilma)

„Samarietis – žmogus iš Samaros“ (Darius Štabokas)

„Samarietis – tai žmogus didelė širdimi...“ (Inga Volskienė)

„Samariečiui neužtenka savų rūpesčių – jis susirenka ir kitų žmonių rūpesčius...“ (Eurika Drungilienė)

„Samarietis – žmogus, dalijantis savo širdį, po dalelę jos atiduodantis kitiems“ (Larisa Rarovskaja)

„Samarietis – mano mama“ (Valdonė)

„Samarietis – gailestingas, užjaučiantis, padedantis kitiems“ (Stasė Katkauskienė)

Tokias mintis išsakė vieną spalio sekmadienį susirinkę ir į puikią kelionę išsiruosę Kelmės samariečiai – vieni su šeimomis, kiti su draugais. Nuotaikingai prisiminta visa dvidešimties metų istorija (ak, kaip greitai bėga laikas!). Bet, užbėgant jai už akių, stabtelėjime ties sąvoka „samarietis“. Jeigu tai žmonės iš tolimosios Samaros, kodėl dalis gailestingų žmonių Lietuvoje linkę taip vadintis, netgi priklausau organizacijai šiuo vardu?

„Skubėkime daryti gera“

Gailestingumo ir supratimo reikia žmonėms visame pasaulyje – vienišiesiems, nelaimingiesiems, skurstantiems, ligotiesiems, skriaudžiamiesiems, neigaliems, našlaičiams...

Skubėti daryti gera – toks samariečių devizas, sekant gailestingąjo samariečio pavyzdžiu.

Kai mūsų šalis atsikovojo Nepriklausomybę, Europoje samarietiškosios organizacijos jau buvo nuveikusios nemažai darbų. Kelmiškis Seimo narys Antanas Račas, dirbdamas Užsienio reikalų komitete, domėjosi užsienio šalių visuomeninių organizacijų patirtimi. Viena tokių organizacijų buvo Vokietijos Bad Oldeslojės samariečių organizacija, su kurios nariais ir vadovais supažindino buvusi Vokietijos Liubeko miesto policijos prezidiumo sekretorė Erna Bodendorf. 1991 metų liepą A. Račas aplankė Bad Oldeslojė, domėjosi samariečių organiza-

cijos veikla, struktūra. Vokiečiai pažadėjo teikti paramą Lietuvai.

Iki rugsėjo reikėjo suburti pirmąją panašios organizacijos padalinį Lietuvoje. Tų pačių metų rugpjūčio viduryje į Kelmę atvykus E. Bodendorf, grupė aktyvių žmonių: Salomėja Urbikienė, medikai Laima ir Česlovas Urbeliai, Leonida Radavičienė, Algis Narbutas, Jadvyga Račienė ir dar keletas, susirinko į Kelmės bažnyčios kleboniją. Kartu su kunigu Viktoru Brusoku sutarė įkurti pirmąją samariečių grupę. Pirminku išrinko chirurgą Česlovą Urbelį.

Seimo narys Antanas Račas buvo atsakingas už panašių grupių atsiradimą kitose Lietuvos vietovėse, kurioms susijungus būtų galima įkurti Lietuvos samariečių organizaciją. 1991 m. rugsėjį tokios grupės pradėtos steigti Šiauliuose, Jurbarkė, Vilniuje, Kaune. 1992 m. sausio pabaigoje nariams susirinkus Kauno Sv. Kryžiaus parapijos salėje, buvo įkurta Lietuvos samariečių bendrija. Pirmuosius įstatus parašė Antanas Račas su kunigu Z. Grinevičiumi. Samarietiškos logistikos centras tapo Kelmė. Sandėlius labdaros siuntoms priimti suteikė verslininkas Petras Račkauskas. Vėliau Lietuvoje buvo įkurti net 25 samariečių skyriai. Dabar yra 14 aktyviai veikiančių skyrių. Vienas jų – Kelmės skyrius, skaičiuojantis 20 metų istoriją.

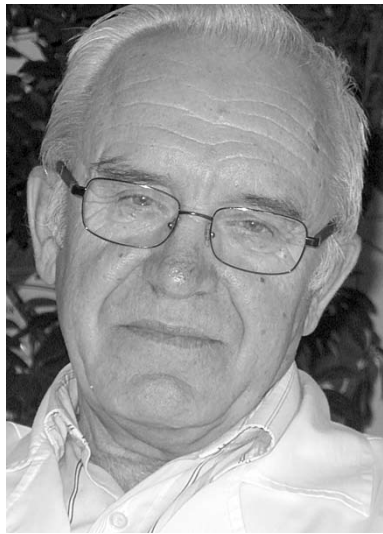
Lietuvos samariečių bendrijai vadovavo Algirdas Jokubaitis, Antanas Račas, Laimutė Juselienė. Dabartinė prezidentė – Genofa Baltrušaitienė. Kelmėje – Česlovas Urbelis, Elena Čėsnienė, Marija Druktenienė, Aldona Levickienė, dabar – Saulius Mockus.

Antanas Račas: pagalba Kelmės kraštui ir jo žmonėms

– Laikas buvo tikrai jaudinantis. Mūsų jauna šalis kėlėsi naujam gyvenimui. Daug ko stigo ne tik žmonėms, bet ir įstaigoms, ligoninėms, organizacijoms. Džiaugėmės turintys partnerius ir draugus Vokietijoje, kurie gali mums padėti. O susibūrę samariečiai aktyviai įsitraukė į šią veiklą. Nebuvo taip paprasta, kaip dabar. Tekdavo atvykusius su krovniais sutikti muitinėse prie Lietuvos

sienų, ten gaišti ilgas valandas, o grįžus dar kartą procedūrą pakartoti Kelmės muitinėje. Tai temdydavo mūsų draugų džiaugsmą, o mes negalėjome nieko pakeisti. Bet, ačiū Dievui, šie laikai jau praėjo. Be to, pasikeitęs gyvenimas kelia samariečių organizacijai ir kitokius uždavinius, – sakė Antanas Račas, Nepriklausomybės atkūrimo akto signataras, samariečių organizacijos įkūrėjas Lietuvoje.

Česlovas Urbelis: nelengvas laikotarpis

– Sunkus buvo laikotarpis. Ir ekonomiškai, ir politiškai, – pritaria pirmasis Lietuvos samariečių bendrijos Kelmės skyriaus pirminkas Česlovas Urbelis. – Iš pradžių neturėjome sandėlių, vėliau juos suteikė verslininkas Petras Račkauskas, nuolat rėmęs samariečių organizaciją. Džiugino labai didelė pagalba Kelmės ligoninei. Tuo laiku bet kokia pagalba buvo neįkainojama. Džiaugėmės funkcinėmis lovomis, ramentais. Gaudavome dar galiojančių vaistų ir tai buvo be galo svarbu.

Daug važinėjome, lankėme rajono vargstančias šeimas, vežėme jiems drabužius, patalynės, maisto, padėjome Diabeto klubui, Neįgaliųjų draugijai, Aklųjų ir silpnaregių draugijai. Tai buvo ne tik samarietiškoji auka – tai buvo ir neužmirštamo bendravimo akimirkos.

Visi kelmiškiai samariečiai aukojome savo laisvalaikį kilniam tikslui – padėti kitiems, labiau tos pagalbos reikalingiems. Man tuomet labai padėjo Leonida Radavičienė – ypač nuoširdi ir sąžininga samarietė. Vėliau pirminkavimą Kelmės skyriui perėmė gydytoja Elena Čėsnienė.

Į klausimą, ar dar reikalinga samarietiškoji pagalba žmonėms, Č. Urbelis atsako: – Ji būtina. Pažiūrėkime, kokios daugelio žmonių gyvenimo sąlygos, ar įmanoma išgyventi iš 500 litų?

Marija Druktenienė: nuoširdžiai dirbome

2004 metais laikinai ėjau pirminkės pareigas. Organizavau socialinį darbą, pagalbą vargstantiems. Išliko nuoširdūs prisiminimai. Dabar gyvenu Kretingoje, dažnai lankau savo vaikus, gyvenančius Londone. Iš ten visiems ir perduodu labai daug linkėjimų jubiliejaus proga.

Elena Čėsnienė: įvairiapusė veikla

Pirmininke tapau 1995 metais. Dirbome daug kartu su Leonida Radavičiene, Marija Drukteniene, Jadvyga Račiene, Marijona Šediene, Regina Stakėniene, Iloona Kazlauskiene. Kryptis buvo ta pati: padėti vargstantiems, priimti užsieniečių atvežamą labdarą ir ją išdalyti. Labai daug šiame darbe talkino greitosios pagalbos vairuotojas Antanas Kripas. Organizavome ir kitokią pagalbą: užsieniečiai padėjo besikuriantiems ūkininkams, gelbėjo vaikus, kuriems reikėjo operacijų, kartą netgi sumokėjo užstatą, kad būtų paleistas sulaikytas vienas iš vargingų įtariamųjų.

Ypač daug šviesių prisiminimų apie vokiečių vizitus į šeimas. Tiesioginę pagalbą šeimoms su viena samariečių grupe iš Bad Oldeslojės organizuodavo Janina Skeberdienė. Per Janiną vokiečiai žinodavo, ko ir kokiai šeimai stinginga, savo šalyje sukraudavo specialiai tai šeimai skirtus paketus. Toks rėmimas tęsėsi keletą metų. O bendravimas su šeimomis tapdavo nuoširdžia draugyste. Neužmiršamos ir vakaronės, kuriose skambėdavo lietuviškos ir vokiškos dainos. Tai buvo nuoširdu.

1996 m. Kelmėje pradėjo burtis jaunųjų samariečių grupelė. Neatsitiktinai dabartinio VŠĮ Kelmės profesinio rengimo centro mokiniai davė tam pradžių: jų vadovė mokytoja Dalia Griškevičienė dvejus metus buvo respublikinio jaunųjų samariečių judėjimo kuratorė. Todėl seminarai ir patirtis, įgyta dirbant respublikinėse stovyklose, leido vietos jaunųjų samariečių veiklą organizuoti patraukliai ir įdomiai.

Jadvyga Račienė: buvo rūpesčių

Laikas prabėgo labai greitai. Iš pradžių buvo pakilimas, niekas

nesunkiu. Gausios Vokietijos samariečių grupės atvažiuodavo keletą kartų per metus. Reikėjo priimti, apgyvendinti, maitinti. Tai teikė nemažai rūpesčių. Vėliau svečius padėdavo savo namuose priimti Deveikiai, Ditmanai, P. Račkausko motelis, Kelmės profesinio rengimo centras.

Dalia Griškevičienė: samarietiška veikla auklėja

Tuo metu nebuvo jokių Išsipildymo akcijų ar ryškesnių jaunimo judėjimų, kurie būtų mokę jaunimą atjautos ir skatinę padėti seniems ar neįgaliems. Talkavimas skaldant malkas, tvarkant namus, padedant apsipirkti ar gaminti maistą ne tik ugdė savivertės suvokimą, bet ir leido pajusti bendravimo, vienas kito supratimo džiaugsmą.

Ryškesniai atvejai, atskleidę jaunųjų samariečių darbo prasmingumą, yra Daunio šeimos iš Kakoniškės kaimo namų tvarkymas prieš Kalėdas ir Alvydo Gorio globa, jam netekus regėjimo. Smagu buvo išgirsti vienos jaunosios samarietės vertinimą: „Atrodo, smulkmena yra išnešioti maisto paketus, bet kaip smagu matyti nušvitusias aplankyto žmogaus akis“.

Pamažu jaunųjų samariečių judėjimas Kelmės rajone plėtėsi, išsikūrė grupelės Maironių, Gailių, buvusioje Laugalio mokyklose. Kelmiškių veikla buvo žinoma ir respublikoje. Būtent Kelmės ir Varėnos jauniems samariečiams buvo patikėta atstovauti respubliką Europos jaunųjų samariečių sąskrydyje Čekijoje 1998 m. Jaunieji kelmiškiai padėjo surengti ir dvi respublikines stovyklas Tytuvėnuose.

Marijona Šedienė: buvo daug vargingų šeimų

Lankydavome daug asocialių šeimų, vaikų. Kartu su vokiečiais važinėdavome po rajoną ir skirstydavome paramą vargstantiems. Liūdna, kad šiandien tėvai nesitvarko, nori gauti gatavą ar geriau iš pašalpų gyventi, bet juk tik nuo jų pačių priklauso jų gyvenimo kokybė.

Kelmės samariečiai: 20-ties metų kelias

Leonida Radavičienė: siekėme konkrečių rezultatų

Esu viena iš pirmųjų, buvusių prie Kelmės samariečių organizacijos ištakų. Kartu su S. Urbikiene, kunigu V. Brusoku, M. Drukteniene, Č. Urbeliu. Be įprastos veiklos labai norėjome atidaryti samariečių paramos punktą ir labdaros virtuvę. Tai atrodė labai konkrečiu. Virtuvę nuolatos rėmė Kelmės rajono garbės pilietis Volfgangas fon Štetenas, verslininkas ir ūkininkas Ildefonsas Petkevičius, Kelmės pieninė ir kiti rėmėjai.

Irena Pečiulienė: pagalbos vis dar reikia

Įkūrus Kelmės skyrių ir pradėjus priimti labdarą, netrukus Kelmėje buvo įkurtas samariečių paramos punktas. Reikėjo jame budėti nustatytu laiku. Pakvietė mane... ir jau 20 metų prabėgo...

Nuo 2009 metų, kai vėl suaktyvėjo skyriaus veikla, punktas yra naujose patalpose.

Punkto lankytojai – labai įvairūs. Pirmiausia rūpinamės tais, kuriuos pas mus nukreipia socialiniai darbuotojai. Kam reikia drabužių, kam patalynės, kam avalynės, žaislų. Šie žmonės paramą gauna nemokamai. Taip pat pagalba skiriama ir rajono bendruomenėms. Pagal poreikius sudedame pakečius, jie yra gabenami bendruomenių vargingesniesiems.

Į punktą užėti ir gauti patikusį drabužį ar daiktą gali bet kuris miesto ar rajono žmogus. Tik tuomet jis turi palikti atitinkamą auką. O šių aukų reikia, nes turime išlaikyti punktą, Vaikų dienos centrą, virtuvę. Šioms reikmėms išlaidų tikrai nemažai. Skirtos aukos yra surašomos į specialų sąsiuvinį, paskui šie pinigai perimami į kasą su atitinkamu dokumentu. Taigi, laikomės griežtos tvarkos.

Punkte teikiama ir kita svarbi paslauga. Čia nuomojame slaugos inventorių: medicininės funkcines lovas, neįgaliųjų vežimėlius, vaikštynes, ramentus, tualetų kėdes. Prireikus galite paskambinti tel. 8 699 45701, 8 615 35634.

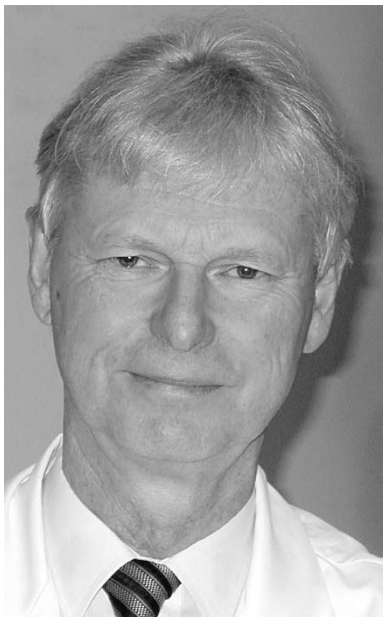
Klausiame, kas džiugina šioje visuomeninėje veikloje? Turbūt pasitenkinimas, kad gali padėti. Manau, mes dar negalime nutraukti samarietiškos veiklos – vis dar yra žmonių, kurie vargsta, sunkiai verčiasi. Jiems pagalba būtina.

Kas liūdina? Žinoma, alkoholio vartojimo pasekmės. Matau nemažai kaltų dėl savo likimo. Skaudina tai, kad gavę paramą kai kurie jos nevertina, nemano, kad kažkas padarė gera. Būna, kad sudėvėtą drabužį meta į konteinerį, jo neskambia ir reikalauja kitų...

Genovaitė Deveikienė: svarbu bendravimas

Manau, kad šioje veikloje labai svarbu bendravimas. Lietuva vokiečiams atrodė ne tik vargstantis kraštas, bet ir šalis, kurios žmonės, patirdami daugiau vargo, yra nuoširdesni, atviresni. Jie šito ieškojo ir rado. Todėl ir patys neslėpdavo nei savo ašarų, nei džiaugsmo. Noriu prisiminti gražią istoriją: Kelmėje susipažino Elke ir Tomas, abu iš Berlyno. Jie čia buvo atvykę su Berlyno labdaros organizacija, čia užsimezgė jų draugystė. Vėliau Kelmėje atšokome Elkes ir Tomo vestuves.

Rimtautas Kavaliauskas: vokiečiai padėjo ligoninei

Džiugu, kad Vokietijos samariečiai rado kelią į Lietuvą. Užsieniečių pagalba padėjo Kel-

mės ligoninei „atsitoti ant kojų“. Ramentai, vaikštynės, vežimėliai, lovos, patalynė. Ir ne tik už tai esame dėkingi. Jų pagalba yra neįkainojama, o jų rodomas dėmesys buvo mums puikus pavyzdys, kaip reikia pastebėti žmogų šalia savęs.

Eugenija Mikutavičienė: kartais džiugu, o kartais – apmaudu

Kai 1997 metų sausį aš atėjau į samariečių organizaciją tvarkyti buhalterinės apskaitos, virtuvė jau veikė. Tenka gyventi ir jos rūpesčiais. Dabar galima atvirai pasakyti: be vokiečių pagalbos vargu ar būtume išsivertę. Buvo vykdoma net ir tokia akcija: vokiečiai pavasarį atvežė ūkininkams bulvių sėklas, o šie rudenį išsipareigojo užaugintų bulvių duoti mūsų virtuvei. Gera akcija, mokanti padirbėti ir ne už dyką.

Virtuvė tebegyvuoja prisidedant gausybei geradarių. Samarietiška veikla teikia džiaugsmo, kad kažkam darai gera, o kartais būna apmaudu, kad niekas ačiū nepasako...

Saulius Mockus: uždaviniai keičiasi

Po samarietiškos veiklos sąstingio, 2008 metų lapkričio mėnesį įvykusiame skyriaus narių susirinkime buvo išrinkta nauja valdyba, komisijų nariai. Į skyrių atėjus jauniems žmonėms, pasikeitė pačios organizacijos veiklos kryptys. Buvo nutarta, kad iš labdarų persikirstančios, ją dalijančios organizacijos samariečiai palaipsniui sieks tapti projektus rašančia, paslaugas teikiančia, taip pat labdara besirūpinančia organizacija. Po susirinkimo nuvykome į Pakruojyje surengtą LSB (Lietuvos samariečių bendrijos) konferenciją, prisistatėme

visiems skyriams, ir sakėme, kad esame nusiteikę darbu.

Na, o konkrečių darbų ilgai laukti nereikėjo. Jau kitų metų pavasarį Kelmėje duris atvėrė samariečių paramos punktas, kuriame žmonės gali rasti sau tinkamą drabužį, avalynės, namų apyvokos reikmenų, žaislų ir kt. Pasitelkę savanorius pagalbininkus, patys suremontavome patalpas, kurias rajono savivaldybė samariečių veiklai išnuomavo dešimčiai metų. Už tai esame labai dėkingi rajono tarybai.

2010 metais Lietuvos samariečių bendrijos Vilniaus skyrius pradėjo vykdyti projektą „Švietimas ir priežiūra – šeimos ir karjeros suderinamumo pagrindas“, kurio vienu iš partnerių tapo Kelmės samariečių bendrija. Pagrindinis projekto tikslas – suteikti kompleksinę pagalbą asmenims, patiriantiems sunkumų derinant šeimos ir darbo išsipareigojimus. Vaikams pradėjus lankyti mokyklą, tėvai susiduria su nauju rūpesčiu – vaikų popamokinio užimtumo problema. Atsižvelgdami į tokią situaciją Lietuvoje, projekto pareiškėjas ir partneriai teikia dienos centrų paslaugas vaikams Vilniuje, Jurbarko ir Kelmėje. Jau beveik dvejus metus 7–10 metų vaikus kiekvieną darbo dieną priimančias Vaikų dienos centras – didelė pagalba tėvams, suteikianti galimybę sėkmingai derinti šeimos ir darbo išsipareigojimus. LSB Kelmės skyriaus Vaikų dienos centre vaikai gali paruošti pamokas, žaisti, sportuoti, užsiimti įvairia edukacine veikla. Taip pat projekto metu yra teikiamos socialinės slaugos paslaugos namuose neįgaliems ir senyvo amžiaus žmonėms. Šių socialinių paslaugų tikslas – sudaryti sąlygas asmeniui (šeimai) ugdyti ar stiprinti gebėjimus ir galimybes savarankiškai spręsti savo socialines problemas, palaikyti socialinius ryšius su visuomene, taip pat padėti įveikti socialinę atskirtį bei derinti šeimos ir darbo išsipareigojimus.

Kelmiškams samariečiams labai svarbūs ryšiai su draugais ir partneriais iš Vokietijos Bad Oldeslojė ir Rostoko miestų. Su pirmaisiais draugystė tęsiasi jau beveik du dešimtmečius, o jų pagalba rajono žmonėms yra tiesiog neišmatuojama. Samariečiai iš Rostoko yra labai stipri organizacija socialinėje sferoje, su jais liepos mėnesį buvo pasirašyta partnerystės sutartis. Yra numatytos bendros vaikų vasaros stovyklos bei kiti projektai.

1996 metais padedant rajono valdžiai samariečiai atidarė labdaros virtuvę, kurioje karštus pietus gaudavo vargstantys miestiečiai. 2003 metais labdaros virtuvė persikėlė į naują, erdvesnę pastatą, kurį po kelių metų savivaldybė restauravo. Šiuo metu virtuvėje pietus gauna apie 50 suaugusiųjų bei vaikų.

Labdaros virtuvėje nuo pat jos įsikūrimo dirba Teresė Pranckienė ir Sigita Simonaitienė, kurioms darbo užmokestį moka rajono Socialinių paslaugų tarnyba. Tai didelė pasipirtis samariečiams. Tokį

būrį pamaitinti būtų labai sunku, jeigu virtuvė neturėtų rėmėjų. Jie yra pavieniai ir nuolatiniai, su kuriais sudarytos bendradarbiavimo sutartys. Nuoširdžiai dėkojame visiems rėmėjams, kurie padeda, kad labdaros virtuvėje netrūktų maisto.

Manau, jog praėjus 20-čiai samariečių organizacijos veiklos metų, neatpažįstamai pasikeitė ne tik Lietuvos gyvenimas, bet ir samariečių veiklos uždaviniai. Tikiuosi, jog naujomis jėgomis pagausėjusi organizacija dar nuveiks nemažai darbų, siekiant socialinio teisingumo.

Daiva Lileikienė: rėmėjai padeda

2008 metų pabaigoje išrinkus naują valdybą tapau pirmininko pavaduotoja. Esu atsakinga už vykdomus projektus, medicinos inventoriaus nuomą, bendrauju su rėmėjais. Norėčiau paminėti vieną iš jų. Tai Maisto bankas, su kuriuo bendradarbiaujame jau ketvirtį metų. Samariečiai Maisto banko vykdomose akcijose yra tikrai patyrę. Kiekvienais metais prieš Kalėdas bei Velykas Kelmėje ir Tytuvėnuose rengiamose akcijose savanoriai renka, rūšiuoja maisto produktus, kurie vėliau atitenka vargingiausiems gyvenantiems žmonėms.

Samarietiškoji labdaros

virtuvė: jos paslaugų dar labai reikia

Vieną lapkričio dieną, kai samariečių labdaros virtuvė savo valgytojus vaišino kopūstų sriuba ir makaronų koše su padažu, Ivanas Markulis skubėjo girti: – Moterys gamina gerai, skaniai. Visada skanu.

Ivanas ir kiti suaugę lankytojai jau nebepykdo dėl naujos tvarkos, kad reikia už pietus sumokėti simbolinę kainą – pusę lito (vaikai maitinami nemokamai). Tų, nors ir mažų pinigėlių, reikia virtuvei išlaikyti, dujoms, kitoms smulkiosioms išlaidoms.

Kelmės samariečiai: 20-ties metų kelias

5 Nuo 1997 metų šioje virtuvėje kantriai besidarbuojančios Teresė Pranckienė ir Sigita Simonaitienė išgyveno įvairių dienų: tekdavo dirbti puse etato ar visai nemokamai. Dabar joms atlyginimas moka rajono savivaldybės Socialinių paslaugų tarnyba ir jos yra patenkintos. Sako, dirbančios patinkančią darbą, pripratusios prie čia ateinančių žmonių, viską apie juos žino.

Penkias dienas nuo 8 iki 15 val. dirbančios moterys iš vakaro apgalvoja, ką gamins. Pasirinkti turi iš to, ko yra šaldytuve ir sandėlyje.

– Daržovių gauname iš Minupių kaimo bendruomenės, ūkininko Algimanto Vaupšo, Liolių senelių namų, miltų – iš Kerkasių bendrovės, kruopų – iš Maisto banko, Raudonojo kryžiaus, pieno produktų – iš Kelmės pieninės. Dažniausiai gaminame patiekalus iš miltų, verdame košes, – sako Sigita. – Iškepame ir kotletų iš avižinių dribsnių, virtinukų su varške, bet tai būna retai. Virtuvėje pasigendame aliejaus, lašinukų, riebalų.

Moterys kasdien gamina ką nors kita. Dabar džiaužiasi, jog virtuvei Liolių senelių namai dovanuoja visą statinę raugintų kopūstų.

– Jei ne gausus rėmėjų būrys, būtų sunku – įsiterpia Teresė Pranckienė. Ji sako pripratusi prie čia ateinančių žmonių, bendravimas su jais yra nuoširdus ir paprastas. O joms su Sigita tenka juos ne tik pamaitinti, bet ir paguosti. Sako, dirbančios ir psichologėmis, ir sesėmis, ir motinomis.

Prisimindamos artėjančias šventes, šiltai pasakoja apie medikę Eleną Balčiūnaitę, Kelmės policijos vadovą Dainių Popovą, kurie kasmet aukoja sotesniam samarietiškam Kalėdų stalui.

Sigita ir Teresė neabejoja, kad tokia virtuvė Kelmėje yra reikalinga. Kažkada pavalgydindavusios po 60 žmonių per dieną, dabar mažiau. Tačiau tiems, kurie ateina, ši pagalba tikrai reikalinga.

– O kiek mūsų valgytojų jau mirę, – sako Teresė. – Kai numiršta – einame laidoti, nuėjusios į kapines ir ant jų kapų žvakeles uždegam. Rodos, savi, pasigendami.

Kas pasikeitė? Nemažai kas. Iš pradžių viską iš savo namų tempdavome, kad tik būtų kuo valgydinti. Miltus, duoną, prieskonius. Būdavo, duonelę skalsiai, po riekę, dalydavom. Dabar remia šaukėniškis Liudas Dajoras, ačiū jam.

Kas sujaudino? Gal tai, kad Vokietijos baronas Volfgangas fon Štetenas, kasmet įteikdamas pinigų virtuvei išlaikyti, tai padaro būtent čia, virtuvėje, aplanko, pasikalba. Sujaudino ir tai, kad vokiečiai neseniai padovanojo kieto kuro krosnelę. Dabar galėsime sutaupti elektros, kurią naudojome patalpoms šildyti.

Kas teikia džiaužsmo? Galimybė padėti ir jaustis reikalingomis.

Kas liūdina? Kad vis daugiau nuslydusių ir alkoholi, praradusių pusiausvyrą...

Irena Mačernienė: galime padėti vieni kitiems

Prieš 1996 m. Kalėdas buvau užauginusi žašį, kurią padovanojau samariečių virtuvei. Tai buvo pradžia. Paskui nejučiomis pajutau poreikį ir kiekvieną rudenį būtinai turiu pasidalyti tuo, ką pati užauginu. Ir Minupių bendruomenės žmonės daro tą patį. Mes tikrai galime padėti vieni kitiems ir taip pasijusti laimingesni.

Eurika Drungilienė: prasmingas bendradarbiavimas

Minupių kaimo bendruomenė, gerumo akcijas rengianti du kartus per metus, yra dėkinga Kelmės samariečiams už galimybę pasidalyti gerumo pamokomis. Mūsų surinktos rudens gėrybės patenka ant samariečių virtuvės stalo, o mūsų šeimos gauna reikalingų drabužių, avalynės, kitokių dalykų. Manau, kad šis bendradarbiavimas yra prasmingas abiem pusėm.

Janina Skeberdienė: gailėstingumo poreikis nemažėja

Išliko daug įsimintinų akimirklų. Bad Oldeslojė samariečiai, su kuriais daugiausia teko bendrauti padedant Kelmės rajono žmonėms, parodė išskirtinį rūpestį, dėmesį, jautrumą. Irmis ir Giunteris Westphaliai, Dorte ir Hansas Dotzaueriai, Gisela ir Hubertas Beckai, berlyniečiai Elke Pflaumbaum ir Tomas Kote išties Kelmės krašte turi daug juos mylinčių ir prisimenančių žmonių. Ar galima pamiršti vizitą pas ką tik iš Kauno į savo gimtinę atsikėlusius Kačinskus iš Maneikių? Maža trobelytė, sukalta iš lentų, šilumą sauganti buržuika, kelios lovos pašaliuose, ant vienos iš jų sėdi šimtametė Kačinsko mama... Tokį vaizdą pamatė pirmą kartą pas juos užsukę Vokietijos samariečiai. Karo ir pokario realybę patyręs Verneris pradėjo garsiai raudoti. Tai sukėlė jo prisiminimus. Vokiečiams šių, mylinčių savo gimtinę, žmonių gyvenimas buvo tarsi apibendrinantis Lietuvos paveikslas. Todėl jų širdys buvo atviros užuojautai, pagalbai, supratimui. Ir tai jie dalijo mūsų krašto žmonėms.

Argi galima pamiršti jų pastangas dėl kurčios mergaitės Karolinos, vizitą pas Vokietijos gydytojus dėl klausos aparato? Ar galima pamiršti, kaip atokiame kaime aplankę senutę ir pamatę ją gyvenančią be elektros, nes laidai buvo nukirpti, pasirūpino šviesa jos namuose, sumokėjo išlaidas? O kiek šeimų, vienišų ar skurs-

tančių žmonių sulaukė jų dėmesio, užuojautos, meilės.

Išvykdami paskutinį kartą šie žmonės kalbėjo: jau ir jūs, lietuviai, galite pasirūpinti vargstančiaisiais, ir jūs jau galite pasidalyti, juk jūsų šalis pradėjo geriau gyventi. Taip, iš tiesų.

Todėl ir samariečiams iškyla naujų užduočių. Svarbu ne tik padėti materialiai, bet ir prisiminti Kelmės krašto poetės Reginos Biržinytės, kuri irgi buvo samarietė, kvietimą aplankyti vienišus, izoliuotus žmones, pasikalbėti, suteikti džiugesnių valandėlių. O to vienišumo ir atskirties vis gausėja... Taigi, gailėstingumo porei-

kis nemažėja.

„Ateik geras, išeik dar geresnis“

„Gyvenimas – tai neperskaityta knyga, kiekviena akimirka – vis kitas lapas...“ (Ina Klimašauskienė)

„Gyvenimas – įvykių, jausmų santykių, išgyvenimų pynė...“ (Lina Mažeikienė)

„Gyvenimas – tai galimybė pasitikrinti, ar Dievas neapsirikto, duodamas tau bilietą...“ (Dalia Griškevičienė)

„Gyvenimas – tai lyg dienoraštis... Verti verti tu jo lapus... Kas buvo bloga – tai lyg juodraš-

tis. Kas gera – švarraštis tebus...“ (Rita Mockuvienė)

Taip apie gyvenimą samprotavo Kelmės samariečiai. Keletą minčių čia atrinkome. Jos gražios, prasmingos. Kaip buvo graži ir prasminga bendra kelionė į Lietuvos Veneciją – Kintus. Gražus ir prasmingas buvo laikas prisiminti prabėgusius 20 metų ir papasakoti apie juos jaunajai savo pamaikai.

Netikėtus moto buvo užrašytas prie Švėkšnos bažnyčios, kurią visi aplankėme: „Ateik geras, išeik dar geresnis...“ To linkime prieš keletą metų vėl prasmingai veiklai sutelktiems Kelmės samariečiams ir jų vadovams.

DĖKOJAME RĖMĖJAMS

Mūsų gerumas ir kilnumas auga, kai sujungiamo savo jėgas vardan kilnumo ir gėrio...

Jei ne Jūsų kiekvieno atjauta, supratimas, aukojant mažiau pasiturintiems, alkstantiems, šiandiena negyvuotų samarietiškoji valgykla, neveiktų samarietiškas socialinės paramos punktas, vaikų dienos centras. Tegul žydi Jums dėkingumo gėlės, tegul saugiais sparnais apgobia angelai, tegul likimas dovanuoja prasmingą kasdienybę... Ačiū Jums.

Dėkojame užsienio drau-

gams: Vokietijos Bad Oldeslojė, Rostoko samariečiams, Lyneno miesto bendruomenei; Kelmės rajono Garbės piliečiui Volfgangui von Štetenui.

Dėkojame Kelmės rajono savivaldybei, Kelmės miesto seniūnijai, Kelmės rajono savivaldybės priešgaisrinės saugos tarnybai, Kelmės rajono priešgaisrinei gelbėjimo tarnybai, Kelmės profesinio rengimo centrui, Liolių senelių namams.

Dėkojame informaciniams rėmėjams: laikraščiams „Kelmiškiamis“, „Bičiulis“, „Kelmės kraštas“, TV laidai „Labas iš Kelmės“.

Dėkojame ŽŪB „Kerkasiai“, AB „Kelmės pieninė“, Liudo Dajoro IĮ, S.Tučkaus IĮ, ūkininkams

Algimantui Vaupšai, Albertui Meškauskui, Vytautui Kareivai, Remigijui Dzvankauskui, Irenai Mačernienei.

Dėkojame UAB „Etovis“, UAB „Girilis“, I. Šimkaus IĮ, IĮ „Zigmantera“, P. Račkausko firmai „Agrotech“, verslininkams Ildefonsui Petkevičiui, Dariui Štabokui, Rimantui Giržadui.

Dėkojame Minupių kaimo bendruomenei, visuomeninei organizacijai „Krašto informacija“

Dėkojame visiems, kurių dėka auga Gerumo medis, kurie prisidėjote prie kilnaus deviso „Skubėkime daryti gera...“

Lietuvos samariečių bendrijos Kelmės skyrius

Praėjusios savaitės kryžiažodžio teisingas atsakymas – „Pažinimas“. Burtų keliu laimėtoja išrinkta Raminta Rasickienė. Paskutinio publikuoto kryžiažodžio atsakymai: Vertikalčiai: Odena, Kortas, Pažiba, Italikas, Kad, Korida, Žagare, Lasas, Parodas, Ilgis, Rasalas, „Atlas“, Is, Kosta, Musas, Ka, Tuoj, An, Ukas, Fon, Purka, Moravija, Spaskas, Asasinai. Horizontalčiai: Klimatas, Mono, Kopa, Ilinojus, Aidas, RK, Ostas, Ataka, Antanas, Pasukos, Pažas, Sara, Vasara, Asas, Golis, Vi, Mikadas, FIN, Baras, Koja, Padės, Manai. Išsprendę kryžiažodį, atsakymą praneškite telefonu 52399, 8 653 60527 arba el. paštu prenumerata@kelmiskiams.lt iki lapkričio 23 d. 10 val. Laimėtojų, kurių išrinktime burtų keliu, atiteks laikraščio redakcijos dovana.

Žmogaus asmens dokumentas	Vėkimo rezultatas (ypač neigiamas)	Dėdėšnių šeimos puoštinis augalas	Siuvejo įrankis	Medžiagos gabalai antlangu	Žemas, slerus (apie žemės paviršių)	JAV (orig.)
Antrasis ... karas						
Italijos upė, su Po sudaranti vieną deltą	6				A Vengrijos knyga „... Glinskis“	Virtuvės reikmuo
Romano „Ežerų papartis“ autorius						Lietuvos sportinių šokių ...eracija
						Jos soslinė – Damaskas
Ilgiausia bėgimo rungtis	Žgulinis				Sėlenas	
	Didelis Nilo ...				Daržovės saloboms	
Slovenijos kodus	„Naujoji komunikacija“ Vėdiskasis dangaus dievas		Rašytoja ... a Lindgren			
... ir moterys O manęs tai ne...	4				„Oras“ angliškai Gr. liaudies išsivadavimo frontas	Dešimtų mėnesių vištų veislė
			Angliškas frantas, snobas			10
„Geriausios ...“ dainos	Valstybė Balkanuose Lyros tipo muz. instr.				5	
			Išėjimas literatė ... Pajaujyje – Stakrienė			
Lietuvos kurortas Puodo oponentas				„Slibinas“ liaudiškai Skyrius (sutr.)	Kambarinė mu ...	Simptomai, pranašaujantys priepuolį
					Liet. sklandytuvai Krepšinio lyga	3
Pietų Amerikos upė	JAV boksininkė Leila ... Automatas			Na, užtočius darbelius tu nuo lečio tikrai ...		
					Taurės pavidalo duburyse kalnuose	
Buhallerinės apskaitos sąskaitos rūšis					Vsi ... vieno	

Parėngė žurnalo „oho“ redakcija

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----